

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/596/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225772
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3112225772.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovej v právnej veci navrhovateľa W., s.r.o., so sídlom A., W. XX, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného P. kanceláriou H. W., s.r.o. so sídlom A., X. 4, proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 30. septembra 2014, č.k. 11C/295/2012-90 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 125,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 275,- Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania a navrhovateľovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1 veta prvá a druhá pred bodkočiarkou, 2, 4 a § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Navrhovateľ uviedol, že Okresný súd Trenčín ako exekučný súd prijal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, podanú ním zvoleným exekútorom vo veci dlžníka, povinného M. M., spisová značka súdneho exekútora bola EX XXXX/XXXX. Súd však v primeranej lehote (podľa § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti) od prijatia tejto žiadosti o žiadosti nerozhodol napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si rozsiahlejšiu spoluprácu s účastníkmi konania. Súd prvého stupňa zo spisu Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 62Er/1608/2009 zistil, že súdny exekútor Q.. Rudolf K. podal dňa 06.08.2009 na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného W., s.r.o. A. (v tomto konaní navrhovateľ) proti povinnému M. M. pre vymoženie sumy 312,43 Eur s príslušenstvom. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu č.k. SR 1702/09 zo dňa 25.06.2009. Okresný súd Trenčín dňa 18.08.2009 poveril v zmysle § 45 ods. 1 Exekučného poriadku vykonaním exekúcie súdneho exekútora poverením číslo: XXXX*XXXXXX. Od podania žiadosti o udelenie poverenia do vydania poverenia exekučným súdom uplynula doba 12 dní. Súd prvého stupňa v danom prípade skúmal, či boli dané predpoklady vzniku zodpovednosti odporcu za škodu a to existencia nesprávneho úradného postupu, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Uviedol, že je nepochybné, že exekučný súd v konaní pod sp. zn. 62Er/1608/2009 bol povinný udeliť (vydať) poverenie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti, teda od 06.08.2009, pričom poverenie udelil (vydal) dňa 18.08.2009. Bolo teda nesprávne tvrdenie navrhovateľa, že došlo k omeškaniu viac ako 5 mesiacov, presnejšie 151 dní, keď exekučný súd dodržal zákonom stanovenú lehotu na vydanie poverenia, ktoré vydal v 12. deň od doručenia žiadosti. Preto nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľa ohľadom omeškania exekučného súdu. Vzhľadom k vyššie uvedenému dospel

súd prvého stupňa k záveru, že postupom exekučného súdu nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcom v prieťahoch v konaní. Ak tento základný predpoklad zodpovednosti za škodu nebol naplnený, tak navrhovateľovi nevzniklo právo na náhradu škody z takto uplatňovaného dôvodu. Pokiaľ chýba nesprávny úradný postup, je bez právneho významu preskúmať ostatné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorými sú vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Súd prvého stupňa poznamenal, že navrhovateľ tiež nepreukázal vznik škody (majetkovej ujmy), keď vyúčtované režijné náklady nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa, ktorý je podnikateľským subjektom, a preto náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu jeho obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Podnikateľ musí znášať aj podnikateľské riziko, ktorým môže byť nepochybne aj ekonomický neúspech obchodných prípadov. Navrhovateľ nepreukázal ani splnenie zákonných podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. na náhradu nemajetkovej ujmy. V návrhu totiž vychádzal len z predpokladov, nepredložil žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla, vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, neozrejmil závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Je tiež nepochybné, že navrhovateľ naďalej vykonáva svoju podnikateľskú činnosť. Súd prvého stupňa zdôraznil, že pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie a pod. sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže náhradu si uplatňuje právnická osoba (pozri rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011). Taktiež považoval za potrebné zdôrazniť, že navrhovateľ ako podnikateľský subjekt uzatvára obdobné zmluvy s množstvom dlžníkov - spotrebiteľov. Z činnosti súdu prvého stupňa je známe množstvo úverov, ktoré navrhovateľ ako nebankový subjekt poskytol, ako i výška zmluvných úrokov, pokút a pod. Príjmy navrhovateľa z týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika nemôžu mať veľký ekonomický dopad na navrhovateľa a jeho ďalšiu existenciu. Vzhľadom k vyššie uvedenému považoval súd prvého stupňa návrh v celom rozsahu za nedôvodný. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní toho, kto neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané (resp. toho, kto neuniesol dôkazné bremeno). Preto súd prvého stupňa návrh v celom rozsahu zamietol. Pokiaľ ide o návrh navrhovateľa na vykonanie listinného dôkazu - znaleckého posudku na preukázanie výšky škody, ktorý dňa 11.06.2014 predložil súdu prostredníctvom súdnej správy (Spr 703/2014), súd prvého stupňa tento dôkaz v konaní nevykonal, nakoľko z výsledkov dokazovania mal dostatok podkladov pre meritórne rozhodnutie a tiež s poukazom, že do obsahu základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom, ktoré účastník konania pred súdom navrhol, nepatrí povinnosť súdu vykonať všetky navrhnuté dôkazy, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdom v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia o veci súdu umožňuje vykonať len dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú. Navyiac znalecký posudok by mal preukázať správnosť skutkových tvrdení navrhovateľa a nemôže ich nahrádzať. Tvrdenia navrhovateľa o škode sú všeobecné po skutkovej stránke, sú vyjadrené len výslednou sumou, bez skutkovej a matematickej špecifikácie. Neexistujúce všeobecné tvrdenia preto nemožno znalecky ani inak preskúmať. Už v čase podania návrhu bolo povinnosťou navrhovateľa produkovať všetky tvrdenia a dôkazy (§ 79 ods. 1, ods. 2 O.s.p.). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo si ich nevyčísľil a z obsahu spisu mu žiadne trovy konania ani nevyplynuli. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, ods. 3 O.s.p. (s prihliadnutím na § 151 ods. 1, ods. 2 O.s.p.) tak, že úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, lebo si ich nevyčísľil a z obsahu spisu mu žiadne trovy konania ani nevyplynuli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti,

nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Navrhovateľ tiež namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým Znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávacím odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje a pre zdôraznenie správnosti uvádza:

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís súd prvého stupňa dospel sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 18.08.2009. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak podľa navrhovateľa došlo po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty, teda omeškanie predstavuje viac ako 5 mesiacov.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ ako oprávnený podal prostredníctvom súdneho exekútora žiadosť o udelenie poverenia dňa 06.08.2009, na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho

rozhodcovského súdu, sp. zn. SR 1702/09 zo dňa 25.06.2009. Okresný súd Trenčín dňa 18.08.2009 poverením č. XXXX*XXXXXX poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, t.j. rozhodol v zákonnej 15-dňovej lehote. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

V nadväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmu, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Nakoľko vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou majetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K námietke navrhovateľa, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým Znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody, odvolací súd uvádza, že nakoľko nebola preukázaná jedna z podmienok vzniku zodpovednosti odporcu za škodu a to nesprávny úradný postup, nebolo potrebné skúmať splnenie ďalších podmienok a to vznik škody alebo majetkovej či nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody alebo majetkovej či nemajetkovej ujmy, nakoľko predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je splnenie všetkých troch základných predpokladov.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.10.2012 pod sp. zn. 17NcC/62/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Trenčín Q.. M. K. nie je vylúčená z prejednaní a rozhodovania vecí. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa sa riadne zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania a taktiež v uznesení, ktorým zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, riadne v odôvodnení uviedol z akých dôvodov tento návrh navrhovateľa zamietol.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že súd prvého stupňa na prejednanie veci nariadil pojednávanie, ktorého termín vytyčil na 30.09.2014, čím účastníkom konania vytvoril predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné. Na predmetnom pojednávaní sa navrhovateľ zároveň mohol oboznámiť s obsahom vyjadrenia odporcu k návrhu na začatie konania, predmetného pojednávania sa však napriek riadne doručenému predvolaniu nezúčastnil, rovnako ako ani odporca, preto nemožno

uzavrieť, že by v danej súvislosti navrhovateľovi bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e p r í p u s t n é.**